Я знов самітній... Смуток мій
Заснув, знеможений блуканням,
В душі моїй,
Як пусто скрізь перед світанням!
І тільки крок мій запізнілий
Бульвар тривожить опустілий,
Та серце піснею-риданням
Заснулий будить сум —
На муки й глум...
Зо мною плаче хтось?.. Ах, ні"!
В гущавині старого саду,
В німих пустелях,
Свою досвітню серенаду,
Свій гімн весні
Видзвонює в чарівних трелях
Співець кохання.
Ніхто не слуха... Тільки я
Свої утримані ридання
Вплітаю в трелі солов'я...
Я кличу знов загублену весну,
Я ятрю знов криваву рану
І молодість свою кохану,
Благословляю і клену:
Немає сил мовчать,
Утримать серце, щастям п'яне!
Хвилини йдуть...
Гей, час кінчать!
Небавом місто хиже встане —
І співи щастя, мук, любові
Заглушить гамір ярмарковий...
Ось він іде. наш вартовий:
— "Ідіть вже спатиі Сором, пане,—
Ви п'яні!" —Я? О, Боже крий...
Не я, мій кате,—серце п'яне...

1914